

Arrest

nr. 301 074 van 5 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MONDEN
Brusselsesteenweg 54
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2023 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat L. MONDEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 12 oktober 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 augustus 2022.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 29 september 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 16 januari 2023.

1.3. Op 9 mei 2023 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 mei 2023 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Paramaribo en beschikt over de Surinaamse nationaliteit. Uw ouders hadden een huwelijk gearrangeerd met R.(...) S.(...). U werd herhaaldelijk mishandeld en aangerand en met de dood bedreigd door uw echtgenoot. Uw kinderen, uw dochter S.(...) R.(...) W.(...) (O.V. xxx) en uw zoon S.(...) S.(...) K.(...) (O.V. xxx), werden ook meermaals geslagen door R.(...). U kreeg geen steun van uw familie. Zij vonden dat, eenmaal u getrouwd was, u samen moest blijven met uw echtgenoot. Terwijl u boodschappen deed, leerde u Ma.(...) en M.(...) kennen. U vertelde hen wat uw situatie was en ze besloten u te helpen. In januari 2019 verliet u samen met uw kinderen in het geheim uw woning en trok u in bij Ma.(...) en M.(...). In februari of maart 2019 leerde u C.(...) K.(...) kennen, een Nederlander. Op 2 april 2019 scheidde u van R.(...) S.(...). Hierna liet uw familie u vallen en bemoeide ze zich niet langer met u. Uw broer Su.(...) belde u evenwel op en bedreigde u omdat u de familie te schande gemaakt had. Uw schoonouders belden u ook op en bedreigden u met de dood omdat u ook hun familie te schande gemaakt had. Op 11 oktober 2019 verliet u Suriname samen met uw dochter en de dag erna kwam u aan in België. Kort daarna vervoegde uw zoon zich ook bij jullie. U begon een relatie met C.(...). In mei 2020 had u door dat u zwanger van hem was en op 2 januari 2021 werd uw dochter Z.(...) A.(...) geboren. C.(...) wou hier niets van weten en liet u te pas en te onpas zitten. In 2022 trachtte u een gezinshereniging te regelen met uw broer Sa.(...) die in Nederland woont, maar dit lukte niet. Op 19 augustus 2022 diende u vervolgens een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een eventuele terugkeer naar Suriname vreest u dat u gedood zal worden door R.(...), zijn ouders of uw broer Su.(...) en dat uw jongste dochter niet aanvaard – of zelfs gedood - zal worden omdat ze van een andere vader is.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw origineel paspoort, uitgereikt op 7 maart 2019, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan, rechtvaardigt dat er een versnelde procedure wordt toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Voorts bent u er niet geslaagd ten aanzien van Suriname een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan uw houding en die van uw kinderen slechts moeilijk in overeenstemming gebracht worden met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u reeds op 12 oktober 2019 in België aankwam, samen met uw dochter (CGVS, p. 6). Uw zoon arriveerde in januari 2020. Behoudens een mislukte poging tot gezinshereniging met uw broer in Nederland in 2022 heeft u geen enkele poging ondernomen uw verblijf te legaliseren (CGVS, p. 7). Jullie dienden uiteindelijk pas op 19 augustus 2022 in België een verzoek tot internationale bescherming in. U rechtvaardigde uw afwachtende houding door te stellen dat u geen andere uitweg had en niet naar Suriname kon terugkeren (CGVS, p. 7). Uw zoon repliceerde eveneens dat, na het afspringen van uw relatie in België, jullie geen andere keuze hadden (CGVS zoon, p. 5) en uw dochter maakte duidelijk dat jullie de procedures en regels niet kenden (CGVS dochter, p. 6). Echter, van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel

mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Dat jullie dit niet deden zet de ernst van jullie verzoek danig op de helling.

U haalt aan dat u vreest voor uw broer Su(...), uw voormalige partner R(...) en diens familie (CGVS, p. 6 en 11). Wat betreft de bedreigingen door uw broer kunnen er enkele serieuze kanttekeningen gemaakt worden. Zo kon uw eigen zus tien of elf jaar lang in Suriname wonen, haar kinderen alleen opvoeden en werd ze niet bedreigd nadat zij scheidde van haar man (CGVS, p. 10 en 13). Geconfronteerd met het feit dat uw zus zonder problemen in Suriname kon wonen ondanks de schaamte die ze uw familie toebracht, zei u dat zij niet bedreigd werd door uw broer, maar u wel. U kon evenwel niet zeggen waarom zij voor dezelfde feiten niet bedreigd werd, maar u wel (CGVS, p. 14). Dat uw broer voor dezelfde feiten uw zus niet zou bedreigen, maar u wel, zonder dat u kan duiden waarom dit het geval is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op losse schroeven staat.

Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor uw problemen met uw broer, R(...) of diens familie geen beroep kon doen – of bij herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer zou kunnen doen – op de in Suriname aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat noch u, noch uw kinderen zich in Suriname ooit tot de politie hebben gewend (CGVS, p. 9, 10, 12; CGVS zoon, p. 7; CGVS dochter, p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat u niet ging omdat R(...) contacten had bij de politie en omdat de politie eenvoudigweg omgekocht kan worden (CGVS, p. 9), volstaat in deze niet. U heeft geen enkel idee wie hij bij de politie kent, welke functie die personen daar hebben of waarom ze hem überhaupt zouden helpen (CGVS, p. 9). Gevraagd of u een voorbeeld kon geven van een situatie waarin de politie omgekocht werd, was u niet in staat er een op te noemen. Dat men zomaar de politie kan omkopen door geld te geven heeft u bovendien louter opgevangen van wat mensen in de buurt tegen u zeiden (CGVS, p. 9).

Dat de Surinaamse autoriteiten, met wie noch u, noch uw kinderen ooit problemen ondervonden (CGVS, p. 8; CGVS zoon, p. 10; CGVS dochter, p. 9), niets ondernemen en geen hulp bieden is niet meer dan een blote bewering van uwentwege. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Uit de informatie blijkt verder dat de autoriteiten optreden bij verkrachting en dat, zelfs al blijft gendergerelateerd geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van gendergerelateerd geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving in gevangenisstraffen tot 15 jaar voor verkrachting en van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferruimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Uit het 'Gendervisiebeleidsdocument 2021-2035'

blijkt dat de Surinaamse autoriteiten de voorbije jaren stappen ondernamen om gendergerelateerd geweld te bestrijden en te voorkomen door beleid, wetgeving, voorlichting en door samen te werken met organisaties en instellingen, en dat het verminderen van gendergerelateerd geweld ook een doel op lange termijn is.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uw paspoort toont uw identiteit en nationaliteit aan. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 57/6/1, § 1, eerste en derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekster wijst erop dat de tijd verstreken tussen de overdracht van haar dossier tot de beslissing van het CGVS ruim de termijn van vijftien werkdagen overschreden heeft, zodat de beroepstermijn *in casu* dertig dagen bedraagt.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster betwist de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing “*nietig te verklaren*” en het dossier terug te sturen naar het CGVS met het oog op aanvullend onderzoek.

3.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stavingstukken:

- UNHCR “*Freedom in the world 2018 – Suriname*” (stuk 2);
- Ecoinet “*Freedom in the world 2020 – Suriname*” (stuk 3);
- Freedom House “*Freedom in the world 2021*” (stuk 4);
- Freedom House “*Freedom in the world 2022*” (stuk 5);

- GFC Nieuws “Moord op vrouwen te voorkomen door een integrale aanpak” van 13 oktober 2020 (stuk 6);
- “*Situation Analysis of Women and Men in Suriname: Human Rights*” (stuk 7).

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;

b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

3.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

3.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters houding, waarbij zij op 12 oktober 2019 in België aankwam, doch slechts op 19 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende, is niet in overeenstemming met iemand die daadwerkelijk een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in haar land van herkomst;

(ii) wat betreft verzoeksters vrees voor haar broer Su. dient te worden opgemerkt dat de vaststelling dat haar eigen zus tien of elf jaar lang in Suriname kon wonen, haar kinderen alleen kon opvoeden en niet bedreigd werd nadat zij van haar man scheidde, de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als zou haar broer haar voor dezelfde feiten wél bedreigen ondermijnt;

(iii) hoe dan ook dient erop gewezen dat verzoekster niet aantoonde dat zij voor haar problemen met haar broer Su., haar ex R. of diens familie geen beroep kon doen – of bij herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer zou kunnen doen – op de in Suriname aanwezige autoriteiten; van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijze worden aangenomen dat hij/zij eerst alle redelijke van hem/haar te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen verzoekster niet heeft gedaan. Te meer daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult, dat blijkt dat in geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen kunnen worden ondernomen en dat blijkt dat, hoewel gendergerelateerd geweld nog steeds een belangrijk probleem is en hoewel er nog ruimte voor verbetering is, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van gendergerelateerd geweld;

(iv) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. De commissaris-generaal oordeelde dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster, onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, volgens een versnelde procedure kon worden behandeld. Dit omdat verzoekster het grondgebied van het Rijk onrechtmatig is binnengekomen of haar verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zij zich, aangezien de omstandigheden van haar binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift de laattijdige behandeling van haar verzoek om internationale bescherming: zij heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 19 augustus 2022, haar dossier werd overgedragen op 29 september 2022 aan het CGVS maar de commissaris-generaal nam slechts een beslissing op 9 mei 2023. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal zijn beslissing diende te nemen binnen een termijn van vijftien werkdagen na ontvangst van het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien deze termijn van orde is overschreden, bedraagt de beroepstermijn dertig dagen, aldus verzoekster.

De Raad treedt verzoekster bij waar zij opmerkt dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de behandelingstermijn van vijftien werkdagen heeft als enige gevolg dat de beroepstermijn bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in geval van een negatieve beslissing, niet zal worden verkort omdat het CGVS een versnelde procedure toepast (*Parl.St. Kamer 2016 - 2017, DOC 54, nr. 2548/001, p. 110-116*).

Gelet op het voorgaande kan verzoekster worden gevolgd waar zij stelt dat de beroepstermijn dertig dagen bedroeg en het verzoekschrift *in casu* tijdig is ingediend.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekster voert aan te vrezen te worden gedood door haar ex-man R., zijn ouders of haar broer Su. en dat haar jongste dochter (geboren uit een andere relatie) niet aanvaard of zelfs gedood zal worden omdat ze van een andere vader is.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.2.1. Vooreerst wijst de commissaris-generaal terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters houding, waarbij zij reeds op 12 oktober 2019 in België aankwam en pas op 19 augustus 2022 in België een verzoek tot internationale bescherming indiende, getuigt immers niet van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in haar land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij zich, indien zij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift en doorheen haar verklaringen op het CGVS dat zij eerst een relatie had met K., zij zich veilig voelde en zij pas nadat hij haar in de steek liet geen andere uitweg meer zag dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, kan niet als afdoende verschoning worden aanvaard. Dit kan evenmin vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Dit klemt des te meer daar verzoekster verklaart dat haar relatie met K. reeds sinds mei 2020 ernstig spaak liep (administratief dossier, 'vragenlijst DVZ', vraag 3.8.; CGVS, p. 6-7) en zij toen alsnog geen verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoekster hekelt in het verzoekschrift dat onvoldoende rekening is gehouden met haar individuele situatie, "*met de verschillende kwetsbaarheidsfactoren*" en zij verwijst hiertoe naar rapporten van UNHCR waaruit volgt dat traumatische ervaringen het vermogen kunnen beïnvloeden van personen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierin wordt ook vermeld dat er bij vrouwen soms ook een vertraging "*bij de bekendmaking van de belangrijkste feiten van het asielverzoek*" is omwille van stigmatisering, schaamte of angst overgedragen door een gebrek aan overeenstemming met sociale gendernormen van de samenleving van herkomst. In dit verband dient er vooreerst op gewezen dat verzoekster nergens melding heeft gemaakt van traumatische kwetsbaarheidsfactoren die haar deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken. Verzoekster zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Zij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar haar verschillende kwetsbaarheidsfactoren, zonder deze enigszins te staven of te concretiseren. Zij toont daarbij evenmin *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze deze factoren van invloed zouden zijn geweest op haar verklaringen, laat staan dat zij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoekster kan te dezen bezwaarlijk volstaan met haar algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met haar kwetsbaarheid.

Verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming vormt aldus een *contra*-indicatie voor de ernst van door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

3.3.5.2.2. Voorts merkt de commissaris-generaal pertinent op als volgt:

"U haalt aan dat u vreest voor uw broer Su.(...), uw voormalige partner R.(...) en diens familie (CGVS, p. 6 en 11). Wat betreft de bedreigingen door uw broer kunnen er enkele serieuze kanttekeningen gemaakt worden. Zo kon uw eigen zus tien of elf jaar lang in Suriname wonen, haar kinderen alleen opvoeden en werd ze niet bedreigd nadat zij scheidde van haar man (CGVS, p. 10 en 13). Geconfronteerd met het feit dat uw zus zonder problemen in Suriname kon wonen ondanks de schaamte die ze uw familie toebracht, zei u dat zij niet bedreigd werd door uw broer, maar u wel. U kon evenwel niet zeggen waarom zij voor

dezelfde feiten niet bedreigd werd, maar u wel (CGVS, p. 14). Dat uw broer voor dezelfde feiten uw zus niet zou bedreigen, maar u wel, zonder dat u kan duiden waarom dit het geval is, leidt ertoe dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent op losse schroeven staat.”

Verzoekster herneemt in het verzoekschrift haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op de zetel van het CGVS. Verder voert zij aan dat de commissaris-generaal onterecht een vergelijking heeft gemaakt tussen de situatie van haar zus en deze van haarzelf om daaruit af te leiden dat verzoekster ook geen problemen kan krijgen met haar broer Su.. Verzoekster wijst erop dat de commissaris-generaal geen enkel detail kent over de situatie van de zus van verzoekster en dus niet kan concluderen dat hetzelfde scenario zich zou afspelen voor verzoekster na haar vertrek bij haar ex-man R. Integendeel, het gegeven dat haar zus nog in Suriname kon verblijven na haar scheiding zonder problemen met haar broer, wijst erop dat zij zich niet in dezelfde situatie bevinden.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich met dit betoog in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster niet vermag voormelde pertinente motivering in een ander daglicht te plaatsen. Zij verschaft hiermee zelf evenmin enige details om te duiden waarom de situatie van haar zus zou verschillen van de hare, wat ook niet blijkt uit haar verklaringen zoals afgelegd op de zetel van het CGVS (administratief dossier, CGVS, p. 10 en 13).

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vrees voor haar broer Su. en zij verder niet kan duiden hoe haar kind uit een andere relatie na haar scheiding van haar ex-man gevaar zou lopen bij een terugkeer naar Suriname (administratief dossier, CGVS, p. 11), kan evenmin geloof worden gehecht aan haar verklaringen als zou haar jongste dochter niet aanvaard of zelfs gedood worden omdat ze van een andere vader is.

3.3.5.2.3. Nog daargelaten voorgaande vaststellingen, dient erop gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet immers aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoekster *in casu* niet slaagt.

De commissaris-generaal merkt in dit verband vooreerst pertinent op als volgt:

“Hoe dan ook heeft u niet aangetoond dat u voor uw problemen met uw broer, R.(...) of diens familie geen beroep kon doen – of bij herhaling van dergelijke problemen bij terugkeer zou kunnen doen – op de in Suriname aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Uit uw verklaringen blijkt dat noch u, noch uw kinderen zich in Suriname ooit tot de politie hebben gewend (CGVS, p. 9, 10, 12; CGVS zoon, p. 7; CGVS dochter, p. 7). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er nochtans in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Dat u niet ging omdat R.(...) contacten had bij de politie en omdat de politie eenvoudigweg omgekocht kan worden (CGVS, p. 9), volstaat in deze niet. U heeft geen enkel idee wie hij bij de politie kent, welke functie die personen daar hebben of waarom ze hem überhaupt zouden helpen (CGVS, p. 9). Gevraagd of u een voorbeeld kon geven van een situatie waarin de politie omgekocht werd, was u niet in staat er een op te noemen. Dat men zomaar de politie kan omkopen door geld te geven heeft u bovendien louter opgevangen van wat mensen in de buurt tegen u zeiden (CGVS, p. 9).

Dat de Surinaamse autoriteiten, met wie noch u, noch uw kinderen ooit problemen ondervonden (CGVS, p. 8; CGVS zoon, p. 10; CGVS dochter, p. 9), niets ondernemen en geen hulp bieden is niet meer dan een blote bewering van uwentwege. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat de Surinaamse politie haar politietaken naar behoren vervult. Zo treedt de politie op in situaties van geweld, drugs (gebruik en smokkel), burenen- en/of familieruzies, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie blijkt tevens dat in het geval de Surinaamse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen.

Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen, zoals ontslag. Uit de informatie blijkt verder dat de autoriteiten optreden bij verkrachting en dat, zelfs al blijft gendergerelateerd geweld nog steeds een belangrijk probleem en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Surinaamse autoriteiten meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van gendergerelateerd geweld. Zo voorziet de Surinaamse wetgeving in gevangenisstraffen tot 15 jaar voor verkrachting en van 4 tot 8 jaar bij veroordelingen in het kader van huiselijk geweld. Bovendien voorziet de wetgever eveneens in de mogelijkheid tot het uitvaardigen van een beschermingsbevel, ook ten aanzien van ex-partners. Uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat deze wetgeving wel degelijk door de politie toegepast wordt en dat daders van huiselijk geweld worden vervolgd. In diverse politiebureaus werd een aparte unit opgericht die specifiek gevallen van huiselijk geweld onderzoekt en kregen politieagenten en andere actoren in het maatschappelijke werkveld de nodige training in het omgaan met slachtoffers én daders van seksuele misdrijven en huiselijk geweld en het rapporteren ervan. Verder staan er in Paramaribo en Nickerie specifieke slachtofferuimtes ter beschikking. Het Bureau Slachtofferzorg neemt bovendien een leidende rol op m.b.t. bewustmaking inzake huiselijk geweld, onder andere door boodschappen te verspreiden via openbare televisiezenders. Het bureau beheert ook een vluchthuis voor vrouwelijke slachtoffers van huiselijk geweld en kinderen jonger dan 12 jaar. Bovendien kan men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht bij organisaties zoals de Stichting Stop Geweld Tegen Vrouwen. Om tot een integrale en doeltreffende aanpak van huiselijk geweld te komen werden er de afgelopen jaren door de Surinaamse autoriteiten daarnaast actieplannen opgesteld en werd er aan een langetermijnvisie gewerkt, wat tot uiting komt in het 'Gendervisie-beleidsdocument 2021-2035' van het Bureau Gender Aangelegenheden, waarbij ook ingezet wordt op het voorkomen van huiselijk geweld. Uit het 'Gendervisiebeleidsdocument 2021-2035' blijkt dat de Surinaamse autoriteiten de voorbije jaren stappen ondernamen om gendergerelateerd geweld te bestrijden en te voorkomen door beleid, wetgeving, voorlichting en door samen te werken met organisaties en instellingen, en dat het verminderen van gendergerelateerd geweld ook een doel op lange termijn is.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen ben ik de mening toegedaan dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Suriname opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was."

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij vanaf dag één na haar huwelijk met R. moest thuisblijven, zij ongeschoold is en nooit heeft gewerkt waardoor ze financieel afhankelijk was van R. Zij vervolgt dat zij niemand had die haar steunde en zij niet de stap durfde te zetten om naar de politie te gaan. Te meer daar zij wist dat R. de financiële middelen, alsook connecties had om corrupt te zijn en één van de politieagenten om te kopen.

De Raad stelt vast dat verzoekster met dit betoog niet verder komt dan het hernemen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij geen afbreuk kan doen aan de overweging dat zij niet kon uitleggen welke contacten R. had bij de politie en zij zich verder steunt op beweringen van bureaus dat men de politie zou kunnen omkopen met geld. Bovendien kan dit betoog niet verklaren waarom verzoekster zou hebben nagelaten om zich te wenden tot de Surinaamse autoriteiten. Overigens kan verzoekster met deze argumentatie geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat, wanneer de autoriteiten niet worden ingelicht, zij vanzelfsprekend niet kunnen optreden tegen de feiten.

Verzoekster vervolgt dat de Surinaamse autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden, wijst erop dat gendergerelateerd geweld een ernstig probleem blijft waarvoor de wetten niet voldoende worden gehandhaafd en citeert uit diverse rapporten en artikels die tevens bij het verzoekschrift worden gevoegd (stukken 3-5). De Raad wijst erop uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat er in Suriname sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn in geval van gendergerelateerd geweld. De Raad onderstreept te dezen nog dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Uit niets blijkt derhalve dat de Surinaamse autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om verzoekster en haar familie met betrekking tot haar verklaarde problemen hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster, haar zoon en dochter maken dit niet *in concreto* aannemelijk. Verzoekster toont dus

niet aan dat het haar met betrekking tot de door haar ingeroepen problematiek, nog los van de vraag naar de geloofwaardigheid ervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

3.3.5.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij voorlegt, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent dus dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ziet de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoekster brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing “*nietig te verklaren*” en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor aanvullend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET